

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

ב"ה

תיק 1143430/1

בבית הדין הרבני האזורי חיפה

לפני כבוד הדיינים:

הרב דניאל אדרי – אב"ד, הרב בן ציון הכהן רבין, הרב אלעד עלי

המבקשת: פלונית (ע"י ב"כ טו"ר אברהם גולובנצ'ין)

נגד

המשיב: פלוני (ע"י ב"כ עו"ד אברהם ריבקין)

הנדון: סמכות לדון בתביעת גירושין כשהבעל מתגורר בחו"ל

פסק דין

הצדדים נישאו כדמו"י בישראל בתאריך ב' באלול תשנ"א (12.8.1991) ומתגוררים בבלגיה. הבעל יליד בלגיה ובעל אזרחות בלגית. האישה ילידת הארץ ובעלת אזרחות ישראלית. לאחר המעבר לבלגיה קיבלה האישה גם אזרחות בלגית.

לצדדים ארבעה ילדים משותפים, שניים קטינים - [ד'] נולד בשנת 2000, ו[א'] - נולדה בשנת 2009, ושתי בנות בגירות - [ש'] ילידת 1992, ו[ת'] שכבר נשואה ואם לילדים.

בתאריך כ"ה בתשרי תשע"ח (15.10.2017) בזמן שהותם של הצדדים בארץ הגישה האישה תביעת גירושין בבית הדין הרבני כנגד הבעל וכרכה עמה מזונות אישה מזונות ילדים הסדרי ראייה ורכוש.

במקביל הגישה בקשה לצו עיכוב יציאה מהארץ כנגד הבעל מחשש שיסע לחו"ל וימנע ממנה גט פיטורים כדמו"י ובכך ישאיר אותה עגונה.

בית הדין נעתר לבקשת האישה וכנגד הבעל הוצא צו עיכוב יציאה ולצדדים נקבע תאריך לדיון בעניין.

הבעל באמצעות בא כוחו הגיש בקשה לביטול צו עיכוב היציאה בטענה שבית הדין נעדר סמכות לדון בעניין בני הזוג.

בתאריך כ' בחשוון תשע"ח (9.11.2017) התקיים דיון בעניין בני הזוג ובראשית הדיון נשמעו טענות הצדדים בעניין סמכות בית הדין. בא כוח הבעל חזר על טענתו כי בית הדין נעדר סמכות ואינו יכול לדון בעניין של שני בני זוג אשר הינם אזרחי בלגיה. לבעל עצמו אין בכלל אזרחות ישראלית, מקום המגורים ומרכז החיים של בני הזוג בבלגיה, ומשכך בית הדין נעדר סמכות לדון בעניין גירושי הצדדים.

כנגדו טען בא כוח האישה שהסמכות נתונה לבית הדין. בני הזוג נישאו בארץ, האישה בעלת אזרחות ישראלית, בני המשפחה של האישה והורי הבעל גרים בארץ, בני הזוג נמצאים בארץ מספר פעמים רב בשנה ולהם אף דירה הרשומה על שם הבעל בנתניה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

על הטענה שלבעל דירה על שמו בנתניה השיב בא כוח הבעל וטען שהדירה היא דירת מלון שנקנתה על ידי הורי הבעל ונרשמה על שם הבעל לצורכי מס בלבד. הורי הבעל הם אלו שעושים בה שימוש ולהם זכות מגורים בדירה עד סוף ימיהם.

בית הדין בהחלטת ביניים קבע שהסמכות נתונה לו, ונימק את דבריו בקצרה. לקמן יובאו כלל הנימוקים בעניין הסמכות.

הסמכות ההלכתית

נפתח ונאמר שלכאורה לבית הדין אין כלל סמכות הלכתית לדון במקרה דנן שהרי נפסקה הלכה ברמ"א וכן המנהג הרווח שבכל מקום שיש מחלוקת בין התובע לנתבע על מקום הדין - הלך אחרי הנתבע וזה לשון הרמ"א (חושן משפט סימן י"ד סעיף א):

"התובע צריך לילך אחר הנתבע, אם הוא בעיר אחרת, אף על פי שבעיר התובע הבית דין יותר גדול"

לכאורה בנידון דידן שמקום המגורים של שני הצדדים הוא בבלגיה, הדין אמור להתבצע בבית הדין בבלגיה, ולבית הדין בארץ ישראל אין כלל סמכות הלכתית לדון בעניינם.

עם זאת בנידון דידן כפי שנכתוב בהמשך יפים דברי הרמ"א בסוף הסעיף שכתב וזה לשונו:

"עשיר מוחזק ואלם בעירו, מוציאין אותו לדון בעיר אחרת, אף על פי שהב"ד שבעירו יותר גדול".

ועיין שם באורים (ס"ק ט"ו) ש'אלם' - לאו דוקא, אלא כל שהוא גדול בחכמה ומעלה ואפילו הוא צדיק אלא שסרים בני העיר למשמעתו, יכול התובע לדון מחוץ לעירו מחשש שיטו את הדין.

וכעין זה כתב השב יעקב סימן ב', ש'אלם' - אין הכוונה בדווקא שהוא בעל דין קשה, אלא כל שהוא תקיף ומאום אף שהוא צדיק וישר שייך בו דין זה.

ועיין עוד פתחי תשובה (חושן משפט סימן יד' ס"ק ה') באורך בדעות האחרונים.

על האמור יש להוסיף דברים שכבר נכתבו במספר פד"רים, שבימנו שיש הבדל מהותי בין בתי הדין בארץ ישראל שדנים מכוח החוק ויש להם סמכות לכופ לבעלי הדין שלא צייתי דינא לבין בתי הדין בחו"ל שאין להם סמכות חוקית אלא דנים לפי רצון המתדיינים, ולכן במציאות שנוצרה היום יש לבית הדין בארץ סמכות הלכתית לדון גם אם אינו מקומו של הנתבע.

יסוד זה מופיע בפסק דין של בית הדין הגדול (תיק תשכ"ז/159) בהרכב של הדיינים הרבנים הגאונים הרב אליעזר גולדשמיט זצ"ל, הרב שאול ישראלי זצ"ל והרב עובדיה יוסף זצ"ל, כאשר ישבו בערעור על החלטת בית הדין האזורי שקבע שאין לבית הדין סמכות לדון תושבי חו"ל. בית הדין הגדול קבל את הערעור וקבע באופן חד משמעי שהסמכות נתונה לבית הדין בארץ ישראל.

הגר"ש ישראלי זצ"ל כתב שלבית הדין בארץ ישראל יש דין של 'מקום הועד' דהיינו מקום קיבוץ חכמים כלשון הרא"ש, או מקום שיש בו חכמים גדולים מומחים לרבים כלשון הרמב"ם, ואף על פי שהרמ"א כותב שהיום אין לנו בית דין הגדול או מקום הועד - הדבר תלוי במציאות ונראה שהמציאות כיום השתנתה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

על דבריו הוסיף הגר"א גולדשמיט זצ"ל וכתב שגם אם יסכים המשיב להתדיין בפני דיינים בחו"ל ויחתום על כך, אין ערובה שלא יחזור בו גם אחרי מתן פסק דין ולא תהיה כל אפשרות לאלץ אותו להסכים לציית לפסק הדין. והוסיף וכתב שהכלל הלך אחרי הנתבע הוא לא מעצם הדין אלא תקנה, ולכן במקום בו לבית הדין שרוצה הנתבע אין כח כמו לבית הדין אליו מזמינו התובע, והתובע לא ימצא בו תיקונו - אין אפשרות לשלול מהתובע את זכותו לפי הדין ולא לאלץ אותו מכוח תקנה לדון לפני בית דין נטול כח.

ועוד שטעם התקנה הוא כדי לאלץ את הנתבע להישמע לפסק הדין, שהרי אם פסק הדין ינתן בקהילתו תהיה אפשרות ללחוץ עליו לקיים אותו, מה שאין כן כאשר פסק הדין ינתן במקום אחר, אם כן בנידון דידן שהמציאות היא הפוכה, שבמקומו של בעל הדין אין אפשרות לכופף אותו ואילו כאן בארץ ישראל יש אפשרות לכופף אותו - בטל טעמה של התקנה. וכתב הגר"א גולדשמיט זצ"ל שמטעם זה בלבד אפשר לאלץ את הנתבע לשמוע את התביעה בבית הדין בתל אביב.

בדרך זו הלכו גם הרבנים הדיינים הגאונים הרב יעקב נ' רוזנטל - אב"ד זצ"ל, הרב ברוך רקובר זצ"ל והרב עזרא הדאיה זצ"ל, בפד"ר חלק ו' עמוד 265 ואילך שדן בין היתר בעניין סמכות בית הדין לדון אזרחי חו"ל, וזה לשונו הנוגע לענייננו (עמוד 276):

"איתא בחושן משפט סימן י"ד סעיף א' שאם אחד מבעלי הדין אומר שרוצה להתדיין בפני בית דין הגדול כופין את הבעל דין השני ללכת עמו ולהתדיין בפני בית דין הגדול. בנדוננו, שהנתבעת נמצאת בקנדה - מקום שאין סמכות חוקים לרבנים בענייני אישות, ולעומת זה כאן, זכינו בעזרת ה' שיש לבתי הדין הרבניים סמכות חוקית לדון בענייני אישות, ולפיכך בית דין רבני כאן, יש לו לעניין זה דין של בית דין גדול לגבי בית דין במקום אחר שאין לו סמכות חוקית.

והמשיכו וכתבו:

"ולכן, אף על גב שכתב הרמ"א שם:

אבל כבר נהגו בזמן הזה שכל זמן שיש בית דין בעיר אין אחד יכול לכופף חבירו שילך עמו לבית דין אחר, כי אין לנו עכשיו בית דין הגדול או בית הועד וכו'.

זה רק משום דבזה הזמן שני בתי הדין בשני המקומות שווים, ואין סיבה מיוחדת להעדיף בית דין שלא במקום הנתבע, וכמו שכתבנו לעיל בשם שו"ת שיבת ציון, אבל כשיש לבית דין מסוים סמכות חוקית שיכול להכריח הנתבע להתדיין בפניו ופסק דינו ניתן להוצאה לפועל, הרי דבר זה מעניק לו לענין זה עדיפות לגבי בית דין במקום אחר שאין לו סמכות זו."

את דבריהם הוכיחו מהנימוקי יוסף סוף פרק קמא דבבא קמא שכתב בשם הרמ"ה שדיני קנסות אין דנים בחוצה לארץ וכופין את הנתבע לעלות ולדון בארץ ישראל, כדי שהתובע לא יפסיד.

אמנם שם אמרו שאם הנתבע יסכים לבוררות בארצו אז ידונו בארצו, אבל כפי שכבר נכתב לעיל בפד"ר של בית הדין הגדול לא קבלו טענה זו, ובפרט בנידון דידן כפי שנכתב ועוד ייכתב לקמן שיש חשש כבד שהסכמה כזו של הבעל תהיה מהשפה ולחוץ נראה שאף הם יסכימו לכך.

בדרך זו הלכו גם הרבנים הדיינים הגאונים ש. דיכובסקי - אב"ד, י. אליעזרוב, מ. אלחדד. בפד"ר חלק י"ג (עמוד 259 והלאה) שדנו בתביעת מזונות כנגד בעל שהוא תושב חו"ל.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

הרבנים הביאו את שני הנימוקים שהובאו לעיל, עיין שם.

בתחילה הלכו בדרכו של הגר"א גולדשמיט והוכיחו שהדין הלך אחר הנתבע הוא מנהג ולא מעיקר הדין, ושני טעמים נאמרו במנהג או כפי שכתב מהריב"ל (ח"ג סימן צ"ח) כדי שיהיה כח לבית הדין לכופף את התובע לציית לפסק הדין, או כפי שכתב מהרשד"ם (חושן משפט סימן ז') כדי למנוע מחלוקות בדבר גדלותו של בית הדין שכל אחד יאמר בית הדין במקומי גדול יותר.

וכתב בכנסת הגדולה שבמקום בו הנתבע גדול בחכמה ובמעלה, יכול התובע לומר אף על פי שתקנה זו לתועלת, אי אפשרי בתקנה זו, לא מבעי לטעמו של מהריב"ל אלא אף לטעמו של מהרשד"ם שהכל יודעים שהתובע לא רוצה במקום הנתבע בגלל שהנתבע גדול בחכמה ובמעלה וכה"ג לא שייך קטטות. וכתבו שכאשר מדובר בבית דין בארץ לעומת בית דין בחו"ל שני הטעמים לא שייכים, בין טעמו של מהריב"ל שיכול התובע לומר אי אפשרי בתקנה זו, ובין טעמו של מהרשד"ם שהכל יודעים שהדין נעשה בארץ בגלל שבחו"ל אין לפסק הדין תוקף חוקי, וכעין מה שכתב כנסת הגדולה בעניינו.

והוסיפו והביאו את הטעם שבמקום שאין לבית הדין סמכות לכופף את פסקיו לא נאמר הכלל הלך אחר הנתבע, והוכיחו את דבריהם מהמהרשד"ם חושן משפט סימן שפ"ו וזה לשונם (שם עמ' 263-264):

וראה במהרשד"ם (חושן משפט סימן שפ"ו) בנידון ראובן שהיה דר בשאלוניקי והיו אנשים מפקידים אצלו סחורות, ולאחר מכן התיישב בפראנקיא, ושמועון אחד [עמוד 264] מתושבי שאלוניקי תובעו לדין ומבקש להתדיין עמו במקומו, ולא במקום מגוריו של ראובן. והביא המהרשד"ם דברי "תרומת - הדשן" (שהובאו ברמ"א חו"מ ע"ג, י), והוסיף: "למדנו מדבריו שאפילו שיאמר דציית דינא אם יש לחוש שיוכל להשמט או לדחות או להתעלם שאז יש לבית הדין בדין גמור לעכב. ואם כן בנדון דידן הדבר מפורסם בזמן הזה שהדרים בפראנקיא או עומדים שם קשה מאוד להשיג דין עמהם ויש להם כח לדחות". מטעם זה ומטעמים נוספים הסיק המהרשד"ם כי על הנתבע להתדיין בעירו של התובע בשאלוניקי.

והן הן הדברים בנידוננו. אין לרבני שבדיה כל סמכות, ובקלות יוכל הנתבע להשתמט מדיון שם או לדחות או להתעלם, מה שאין כן בישראל שיש תוקף מלא לבתי הדין ואין שום יכולת להשתמט או לדחות, על כן, יש לנתבע ללכת אחר התובע.

וסיימו וכתבו כדברי הגר"א גולדשמיט שהובאו לעיל שגם אם יקבל הנתבע את סמכותו של בית הדין בעירו בחו"ל אין בכך בכדי לשנות את פסק הדין, היות וקבלה זו לא מכריחה אותו לציית לפסק הדין.

יסוד זה נשנה ונכתב גם בפסק דין של בית הדין הגדול ע"י הרבנים א. היישריק, י. אלמליח, מ. נהרי תיק מספר 1070300/3 ומדבריהם עוד יובא לקמן.

לאור האמור אין ספק שלבית הדין סמכות הלכתית לדון בנידון זה.

הסמכות חוקית

סמכותו של בית הדין יכולה להיקבע על פי סעיף 1 לחוק שיפוט בתי דין רבניים או על פי סעיף 4. לחוק זה. בסעיף 4 בשונה מסעיף 1 התנאים לסמכות בית הדין, הם שבני זוג

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

יהודיים שלפניו נישאו כדמו"י והתובע הוא אזרח ישראלי הנמצא בארץ. וזה לשון החוק (נישואין וגירושין תשי"ג 1953 סעיף 4.4 (ד))

"לבית דין רבני יהיה שיפוט ייחודי בתביעה לגירושין בין בני זוג יהודים שנישאו על פי דין תורה אם התובע הוא אזרח ישראלי הנמצא בישראל במועד הגשת התביעה ובמועד זה במקום מושבם האחרון של בני הזוג לא ניתן לערוך גירושין על פי כל דין".

אמנם בחוק נכתב עוד תנאי שבמקום מושבם של בני הזוג לא ניתן לערוך גירושין על פי כל דין. אבל נראה שאין המחוקק עוסק במקום בו אין בית דין בכלל וזאת המניעה לערוך את הגירושין אלא כוונתו שבכל מקום בו יש חשש שתמנע מאחד הצדדים האפשרות להתגרש בגלל חוסר סמכות של בית הדין הסמכות נתונה לבית הדין בארץ.

כידוע בתי הדין בחו"ל יכולים לסדר גיטין בהסכמת הצדדים, אך במידה ואחד הצדדים לא מסכים אין אפשרות חוקית לחייב אותו בכך. גם בא כוח הבעל בדיון הודה בדברים אבל טען שכל שנות הגלות נהגו בתי הדין לסדר גיטין ללא כל סמכות ובשעת הצורך נעזרו בלחץ של הקהילה. דברים אלו תמוהים ומעוררים פליאה, האם בדק בא כוח הבעל שלא נשארו בגין כך נשים עגונות? ! וגם אם נאמר שאכן הפתרון הזה היה טוב בעבר, האם הוא טוב גם היום במציאות שלנו? האם היום סמכות הקהילה והלחץ שהיא יכולה להפעיל על כל יחיד ויחיד לקיים את פסקי הדין של בית הדין הקהילתי הם כמו בעבר? ! ובכלל האם אנחנו רוצים לחזור אחורה בזמן ולנהל את חיינו כמו לפני מאה ומאתיים שנה כאשר יש לנו אפשרות אחרת טובה ויעילה יותר? !

ובפרט במקרה דידן, בית הדין התרשם שבקשתו של הבעל לשלום בית היא מהשפה ולחוץ, מדובר בבעל רועה זונות מניפולטיבי, שאינו בוחל באמצעים להשגת מטרותיו, וכפי הנראה אף משתמש לשם כך באלימות. אין לבית הדין כל ספק שהבעל אינו ציית דינא, ואם הדיון יובא לפני בית הדין במקום מגורי הבעל ימנע מלגרש את אשתו והאישה תישאר עגונה.

במצב זה אין אפשרות להגדיר את מקום מגורי בני הזוג כ'מקום שיש בו אפשרות לערוך גירושין על פי דין'.

ראיה לדבר, הנה בית הדין בחיפה קבע שעל בני הזוג להתגרש. אם בבעל ציית דינא עסקינן שיתכבד ויגרש את אשתו כפי שקבע בית הדין.

הדברים נאמרו גם בפסק דין של בית המשפט (ע"א 3868/95 ורבר נ' ורבר, פ"ד נב (5) 817 עמוד 846, וראה בג"ץ חגי' נ' בית הדין הרבני הגדול בירושלים פ"ד נה (5) 214 עמוד 228 ובג"ץ 2123/08 פלוני נגד פלונית פסקה 17) וזה לשונו:

"שום בית דין דתי בעולם מחוץ לבית הדין הרבני בישראל אינו מוסמך להפעיל סמכות ממלכתית וליתן פסקי דין לגירושין דתיים שיהיו מוכרים וניתנים לביצוע במדינות אחרות כמו בישראל. בנסיבות אלו הקשחת התנאים הנדרשים כדי להקנות סמכות בין – לאומית לבית הדין הרבני תהיה בלתי רצויה. יהיה בה משום מתן פרס לבן זוג אחד שמבקש לגרום עגינות לבן הזוג השני, באמצעות התחמקות משיפוטה של הערכאה האפקטיבית – היא בית הדין הרבני בישראל".

אמנם בג"צ דן מספר רב של פעמים בסמכותו של בית הדין לדון בעניינם של תושבי חו"ל אבל כל הדיונים היו בעניין תביעת מזונות שלא אגב גירושין ובמוקד הדיון עמדה השאלה האם סעיף 4 שלא הוזכרו בו תנאי סף של אזרחות ותושבות ישראל הוא המשיכו של סעיף 1 וממילא

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

התנאים של סעיף 1 חלים עליו, או לא. אין כאן מקום להאריך בעניין שאיננו מעניין פסק דין זה, ועיין בפסק דין של בית הדין הגדול ע"י הרבנים הדיינים הגאונים הרב א. היישריק, הרב י. אלמליח והרב מ. נהרי תיק מספר 1070300/3 שסיכמו את פסיקות בג"ץ לאורך השנים ואת הדין הנוהג.

כפי שאמרנו דין זה אינו מעניינו של פסק הדין אבל הוצרכנו להזכירו היות ובא כוח הבעל הסתמך בטענותיו על פסיקת בג"ץ תיק מספר 6751/04 מישל סבג נגד בית הדין הגדול לערעורים (2004) וטען שהחלטת בג"ץ שם יפה לנידון דידן.

ושתי תשובות בדבר

א. כפי שנכתב אינו דומה הנידון שם לנידון דידן.

ב. הבנתו של בא כוח הבעל את פסיקת בג"ץ לוקה בחסר, וזה בלשון המעטה, וטוב יעשה אם יעיין בפסק הדין של בית הדין הגדול שהוזכר לעיל.

עם זאת נצרך לאמור את דבריו של המשנה לנשיאה השופט א. רובינשטיין בבג"ץ 8121/11 פלוני נגד בית הדין הרבני הגדול (2012). פסק דין זה הוא למעשה האחרון שניתן בבג"ץ בעניין.

פסק הדין עוסק בשני בני זוג יהודיים שאינם אזרחי המדינה ואינם תושביה. האישה הגישה תביעת גירושין לבית הדין הרבני בעת שהותם בארץ, ובמקביל הגישה תביעת מזונות ובקשה צו עיכוב יציאה כנגד הבעל. בהמשך הגישה בקשה להתאזרח בארץ ועלות ארצה, בקשה שלא יצאה לפועל עד מועד הדיון.

השופט רובינשטיין בדבריו מתייחס לפסקים השונים שנידונו בבג"ץ ועומד על ההבדלים בין פסקי הדין השונים. בסוף דבריו מוסיף השופט רובינשטיין דברים שיפים לנידון דידן ומהראוי שיחזרו ויכתבו וזה לשונו:

ואחרי ככלות הכל אף מבחינה עובדתית ואנושית אין מדובר בסוגיא פשוטה. העובדות לאשורן טרם התבררו, ואולם על פניו בתי הדין התרשמו כי קיים חשש ממשי לעיגונה של המשיבה ואף מפי העותר לא שמענו תגובה של ממש לטענה זו ההתחשבות בנתון זה כל עוד היא נעשית בגדרי הדין אינה עולה כדי שיקול זר: "דיני התרת עגונות הם חלק מהמערכת המשפטית של מדינת ישראל"

כפי שעולה מדבריו של השופט רובינשטיין עניינם של העגונות הוא עניינו של הערכאה המשפטית בישראל, ואל לנו כחלק מערכאה זו לרחוץ בניקיון כפינו ולהימנע מלעזור לבת ישראל שדמעתה על לחייה, כאשר יש חשש יותר מסביר שאם אנחנו לא נעזור לה לא יהיה אחר שיעשה זאת.

לעיל נכתב יותר מפעם אחת על התרשמותו של בית הדין מהבעל.

במהלך הדיון בית הדין השתכנע שהבעל אינו דובר אמת.

בטענות הבעל התגלו סתירות מהותיות. כאשר הבעל נשאל על טענת האישה שאין יחסי אישות ביניהם במשך שנים רבות, השיב שזה לא נכון ויש יחסי אישות, בית הדין שאל אותו הרי היא טוענת שאחרי המקווה אתה לא מתקרב אליה? ועל כך השיב הבעל היא כבר כמה שנים לא הולכת למקווה. בית הדין שאל אותו אם היא לא הולכת למקווה כיצד בני זוג דתיים מקיימים יחסי אישות? הבעל היסס וענה אני חוזר בי היא כן הולכת למקווה.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

לבעל הוצגה תמונת תועבה שנשלחה לו במייל על ידי חבר. הבעל בתגובתו הצליח במשפט אחד לטעון שלוש טענות שסותרות זו את זו, וכל זה בלי למצמץ. הבעל פתח ואמר 'לא שלחו לי', המשיך וטען ש'זה שחבר שלח לי כזו תמונה זאת לא אשמתי' וסיים בטענה 'מה זה סה"כ ברכת יום הולדת שמח'. יש לציין שהבעל השיב לחברו 'תודה'.

בעניין התשלומים לבית החולים עבור הילד שאושפז הבעל השיב בביטחון רב 'שילמתי', אחרי שנאמר לו שיש מכתב שמוכיח שלא שילם שינה את טענתו ואמר 'הגעתי איתם להסדר תשלומים ושלמתי עשירית מהחוב', יש לציין שגם טענה זו הוכחה על ידי האישה.

גם טענות הבעל שהוא נאמן לאשתו נסתרו על ידי מסמכים הכוללים תמונות שלא משאירות מקום לספק, מיילים ועוד שמעידים מעל לכל ספק סביר שהבעל רועה זונות כפי שנכתב בהחלטת בית הדין שניתנה אלתר.

בא כוח האישה הציג לבעל תמונות של הבעל, כשהוא מחובק עם נשים הלבושות בצורה פרובוקטיבית וזאת בלשון המעטה. הבעל גמגם בהתחלה ואחר כך טען שנפגש במלון עם נשים של אנשי עסקים מאפריקה עמם הוא נמצא בקשרי מסחר, טענה תמוהה לאור לבושם של הנשים והתנוחה בה הם היו מצויים, ולא נותר לבית הדין אלא להתרשם שהאמת עם בא כוח האישה שטען 'זה בר, זה לא מלון, תראו את החיבוקים, זה זונות'.

אם לא די בכך הציגה האישה תמליל הודעות של האישה עם אישה זרה גם אינה יהודיה, וכשנישאל מי היא אותה אישה הנקראת [א'] אמר שהיא המנקה של הדירות בבניין בקנוקה, כל הקורא את ההודעות ביניהם יראה כמה עז פנים ושקרן האישה. האישה הינה מטפלת בהילינג ועושה עיסוי לגברים וכן פגישות זן. האישה מתחנן לאישה [א'] שתהיה חברתו [...] אין ספק שהעולה מהשיחה של הבעל עם האישה [א'] יווכח, שהאישה "רועה זונות" יקרא ולא דבר אחר.

בנוסף בית הדין משוכנע שהבעל אינו בוחל באמצעים להשגת מטרותיו כולל שימוש באלימות וכפי שנהג כלפי מתחרים שלו, וכך נכתב בכתבה שהוצגה בפני בית הדין:

"בשבת בבוקר עשה הנגיד [ר' מ'] קידוש לבנו בבית המדרש [ה'] והגיעו כמה בריונים "דתיים" וביקשו להכותו. הם נקלעו למהומה גדולה מתפללי בית הכנסת הגנו על [ר' מ'] ואלו היכו אותם מכות נמרצות, התברר שבריון אחד בשם [ב'] שיש לו סכסוך עסקי עם [ר' מ'] לא מצא לעצמו הזדמנות אחרת לבוא במגע עמו אלא בדיוק בזמן ש[ר' מ'] עשה שמחה לבנו החתן (שבת ופרוץ), כולם מדברים על זה, וזה ממש היה מאוס מאוד מאותו [ב'] ואין סליחה למעשיו השפלים של אותו רשע [ב']".

הבעל אישר שאכן ניכתבה הכתבה דלעיל שבה הוא מוזכר כ[ב'] אך הסבריו של הבעל לאירוע הנידון מעוררים תמיהה וזה בלשון המעטה. עיין בפרוטוקול

לבית הדין הוצגו גם ראיות שהבעל נמנע מלשלם את חובותיו לוועד הבית, חוב שהגיע ל-15,000 יורו. כמו כן אינו משלם לבתי הספר של הילדים ולבית חולים מה שמלמד על אופן התנהלותו של הבעל.

בנוסף על כך התברר שלפחות באירוע אחד בו הבעל עמד לדין בבית הדין בעירו הוא סירב להגיע לדיון, ואחר כך פשוט נמנע מלקיים את פסק הדין, כך שלתובעים ניתן היתר לפנות לערכאות. מה שמוכיח שהבעל לא ציית דינא לבית הדין בארצו היפך מטענותיו של הבעל ובא כוחו שטענו לאורך כל הדרך שהבעל עושה ויעשה כל מה שבית הדין יורה לו.

מדינת ישראל

בתי הדין הרבניים

נסיים ונאמר שטענות בא כוח הבעל על כך שבית הדין מפר זכות יסוד של הבעל בכך שמונע ממנו יציאה מהארץ, תמוהים, וזו בלשון המעטה. גם בא כוח הבעל הודה שאם יש חשש עגינות אין מקום לאפשר יציאה של הבעל מהארץ ואף הגדיל ואמר שהוא היה הראשון שמכריח את הבעל לתת גט לאשתו, ודבריו מדברים בעד עצמם. אין שום ערכאה משפטית שתאפשר לאדם לנצל את זכויותיו בכדי לפגוע באדם אחר פגיעה לא מידתית בעליל. אין שום ערכאה שיכולה לאפשר לבעל לעזוב את הארץ כאשר יש חשש ובנידון דידן חשש סביר מאוד שישאיר את אשתו עגונה ללא יכולת לקבל גט כדמו"י.

בית הדין אינו יכול לאפשר מצב בו בת ישראל תישאר עגונה כאשר בעלה בחו"ל, כי אם חלילה מצב כזה יקרה לא תהיה לבית הדין ולערכאות השיפוטיות האחרות בארץ ובעולם אפשרות להושיע אותה, וגם בא כוח הבעל שאמר מה שאמר יעמוד חסר אונים.

ועיין עוד בפסק הדין לגירושין מה שנכתב בעניינם של בני הזוג וד"ל.

לאור כל האמור קובע בית הדין כדלהלן:

הסמכות לדון בתביעת האישה נתונה לבית הדין הרבני.

ניתן לפרסם לאחר השמטת פרטים מזהים

ניתן ביום כ"ג בחשון תשע"ח (12/11/2017).

הרב אלעד עלי

הרב בן ציון הכהן רבין

הרב דניאל אדרי – אב"ד